

Ortodoxní komunisté označili Mussoliniho fašismus za „pravé křídlo“, aby zdiskreditovali ty, kdo nesouhlasili s bolševickou linií strany. Mussolini a italští fašisté však zůstali oddáni socialismu. Když ho vykopli ze Socialistické strany pouze proto, že podporoval 1. světovou válku – aby podle svých slov „zachránil socialismus“ –, Mussolini odpověděl: „Ať se stane cokoli, neztratíte mě. Dvanáct let života ve straně by mělo být dostatečnou zárukou mého socialistického přesvědčení. Socialismus mi koluje v žilách.“

Vyhledáte-li si v Lexis-Nexis články jen z posledních dvou let, v nichž se v jedné větě vyskytují slova „Bush“ a „fašista“, výsledek překročí cifru 2000. Hledejte za celé Bushovo funkční období a z vašeho počítače se začne kouřit.

Celý stoh knih z poslední doby označuje Bushe, Cheneyho, republikány, konzervativce, křesťanskou pravici a samozřejmě neokonzervativce za fašisty, nacisty, nebo stoupence fašismu a nacismu. Feministická spisovatelka (a bývalá Goreova poradkyně) Naomi Wolfová tvrdí, že Amerika už je nacistická a přirovnává Spojené státy k Německu na začátku třicátých let. Nevrlý levicový novinář Joe Conason varuje v článku It Can Happen Here [Může se to stát tady], že Amerika se nachází na pokraji fašismu. Bývalý reportér New York Times jde ve své knize, oceněné Pulitzerovou cenou, přímo k jádru věci a začíná hned titulem: „Američtí fašisté“.

Ti, kteří dnes šmahem označí kohokoli za fašistu, vám řeknou, že konzervativci si toto obvinění vysloužili svou podporou George W. Bushe a „jeho“ války s terorismem. To, co je pokládáno za argumenty levice, je dnes už natolik známé, že není třeba se u toho dlouho zdržovat. Nacisté zatnuli tipec občanským svobodám, Amerika omezuje občanské svobody; nacisté používali teroru a totéž údajně dělá i Bushova administrativa; nacisté napadali jiné země, Amerika napadla jiné země; Hitler lhal, Bush lhal; nacisté dali Židům nálepku „nepřátelé státu“ a zavírali je, Bush dal muslimům nálepku „nepřátelé státu“ a zavírá je; Hitler byl padouch, Bush je padouch; Osvětim, Guantanamo: co záleží na jménu?

Nejde o nic nového. V roce 2000, kdy Bush ještě sliboval „skromnou“ zahraniční politiku, odsoudil Jerrold Nadler republikánské projevy na floridském sjezdu jako „závan fašismu“. Jesse Jackson bědoval, že oběťmi planého sporu se „znovu“ stávají ti, kdo přežili holocaust. Již dříve téhož roku odsoudil Bill Clinton texaskou platformu Republikánské strany jako „fašistický traktát“.

V průběhu boje o Smlouvu s Amerikou si poslanec Charlie Rangel stěžoval, že „ani Hitler nemluvil o tom, že by udělal něco takového“. (Technicky vzato je to přesné v tom ohledu, že Hitler neprosazoval časové omezení výkonu funkce předsedy výboru a vyrovnaný rozpočet.) Když Newt Gingrich pozval černé kongresmany na společenskou akci na Kapitolu, poslanec Major Owens prohlásil: „Jsou to lidé, kteří provádějí genocidu s úsměvem na rtech. Jsou horší než Hitler... Budeme mít genocidu v podobě koktejlu party.“

Ronaldu Reaganovi komunisté samozřejmě říkali fašista od prvních dnů, kdy v Hollywoodu začal bojovat proti rudým. Předtím „věděl každý“, že Barry Goldwater je nacist a nebo s nacismem sympatizuje.

Dvě generace hollywoodských scénáristů, herců a producentů varovaly, že pod slupkou pravice se skrývá fašistické nebezpečí. Tuto představu podporovaly filmy jako Pleasantville, Falling Down, Fight Club, American Beauty, American History X a bezpočet dalších. Ve filmové adaptaci románu Toma Clancyho The Sum of All Fears se až příliš reálná hrozba islamistického terorismu mění v intriky bohatých, bílých konzervativních obchodníků, kteří jsou pouhou náhodou – ano, uhádli jste – nacisté. Dokonce i po jedenáctém září to vypadá, že liberálové považují za skutečné a jediné existenční ohrožení Ameriky fašistickou pravici.

Konzervativce, kteří pro fašisty a nacisty nikdy neměli vlídného slova, toto všeobecně rozšířené moudro pochopitelně rozčiluje. Já už jsem si zvykl. Při přednáškách na univerzitách jsem mnohokrát slyšel, že jsem nacist. Mladí lidé, navyklí zastrašovat své oponenty obviněními z intolerance, jež by lépe slušela jim samým, málokdy očekávají odpověď.

„Tak mi tedy řekněte,“ ptám se obvykle toho, kdo mě obviňuje, „co přesně kromě slepého fanatismu, vražd a genocidy vám na nacismu vadí?“

Využiji výhody následného hrobového ticha a vysvětluji: nacisté byli socialisti. Pregnantně to shrnul nacistický ideolog Gregor Strasser: „Jsme nepřátelé, úhlavní nepřátelé dnešního kapitalistického hospodářského systému s jeho vykořisťováním ekonomicky slabých, s jeho nespravedlivým platovým systémem, s jeho nemorálním způsobem posuzování hodnoty lidských bytostí podle jejich bohatství, jejich peněz.“ Projev, který jako první přitáhl mladého Adolfa Hitlera k fašismu, nesl název „Jak a jakými prostředky by měl být zlikvidován kapitalismus?“ Nacistická strana ve svém programu požadovala jistotu pracovních míst, „zrušení bezpracných příjmů“, znárodnění všech velkých obchodních společností a koncernů, podíl na zisku v průmyslových podnicích, zvýšení starobních důchodů, převzetí velkých obchodních domů vládou (vzpomeňme Wal-Mart), zákaz dětské práce a mnoho dalších „pokrokových“ reforem.

Pak vysvětluji, že nacisté se snažili vymýt ze společnosti autoritu církve a tradice a nahradit je nadvládou státu a diktátem politické správnosti – to vše ve jménu pokroku. Nacisté zčásti vyrostli z prvních „zelených“, zdravých mládežnických hnutí na Západě, a kooptovali je. Protonacistický filosof (a vášnivý antisemita) Ludwig Klages sepsal jeden ze zakládajících textů dnešního environmentalismu, Člověk a Země, kde poprvé zaznívá většina dnešních obžalob, jež slyšíme z úst Ala Gorea a dalších lidí na environmentální levici. Němečtí Zelení v roce 1980 Klagesův manifest znovu vydali při příležitosti oslav založení své strany.

Nacistická válka proti kouření by Michaelu Bloombergovi přivodila srdeční záchvat. Nacisté stáli v čele hledání organické stravy a alternativních léků (koncentrační tábor v Dachau se pyšnil největší laboratoří pro výzkum alternativních a organických léčiv na světě). Podle historika lékařství Roberta Proctora jsou „kampaň proti tabáku a ‚operace celozrnný chléb‘ nacionálních socialistů v jistém smyslu stejně fašistické jako žluté hvězdy a tábory smrti“.

Nacismus odmítl volné vědecké bádání a upřednostnil výzkum diktovaný „holistickými“ imperativy; byl zamořen mysticismem, který povýšil „přirozený řád“ nad rozum (postmoderní hesla jako „logocentrismus“ a „dekonstrukcionismus“ mají svůj původ v nacistickém kánonu).

Heinrich Himmler byl aktivistou hnutí za práva zvířat a zastáncem „přirozeného léčení“. Hitler a jeho poradci vedli nekonečné debaty o nutnosti vést celý národ k vegetariánství; měla to být odpověď na nezdravý život, který přinesl kapitalismus.

A pak tu byli italští fašisté. Benito Mussolini byl odkojen revolucionářským socialismem. Otec, fanatický socialista, který byl spolu s Marxem a Engelsem příslušníkem I. internacionály, předčítal mladému Benitovi jako pohádku na dobrou noc Kapitál. On první si jako vůdce italské Socialistické strany vysloužil titul „Il Duce“.

Ortodoxní komunisté označili Mussoliniho fašismus za „pravé křídlo“, aby zdiskreditovali ty, kdo nesouhlasili s bolševickou linií strany. Mussolini a italští fašisté však zůstali oddáni socialismu. Když ho vykopli ze Socialistické strany pouze proto, že podporoval 1. světovou válku – aby podle svých slov „zachránil socialismus“ –, Mussolini odpověděl: „Ať se stane cokoli, neztratíte mě. Dvanáct let života ve straně by mělo být dostatečnou zárukou mého socialistického přesvědčení. Socialismus mi koluje v žilách.“

Když poukážete na tato a nesčetná jiná fakta, jež mluví ve prospěch toho, že nacionální socialismus stejně jako italský fašismus byly levicovým fenoménem, liberálové se uchýlí k úplně jinému argumentu. Možná, že nacionální socialisté byli konec konců socialisté, říkají. To je ale pro „pravou povahu“ nacismu a fašismu vedlejší. Oni se za socialisty jen cynicky přetvařovali, aby si získali více stoupců. Nacismus a fašismus, to jsou ve skutečnosti války, rasismus a masové vraždění.

Ponechme na chvíli stranou fakt, že toto zařazení je naprosto falešné, a zeptejme se, co z toho vyplývá o konzervativcích. Pokud jsou všechny očividně levicové atributy fašismu irelevantní a přesto je správné říkat konzervativcům nacisté a fašisté, pak musí být konzervativci podobní nacistům, protože jsme také vraždící slepí fanatici. To není argument, to je urážka. A je nejvyšší čas, abychom věc uvedli na pravou míru.

H. G. Wells navštívil jednoho teplého červencového dne roku 1932 letní školu na Oxfordské universitě, aby tu pronesl delší přednášku Mladým liberálům, skupině pokrokových aktivistů. Na Wellse se dnes vzpomíná především jako na autora science-fiction, to ho však jen sotva omlouvá. V první polovině dvacátého století byl Wells pravděpodobně nejvlivnějším anglicky mluvícím a veřejně vystupujícím intelektuálem. Jeho spisy se staly základem propojených pokrokových a sociálně-duchovních hnutí. Byl význačným členem Fabiánské společnosti. Jeho články o náboženství a politice předčítali američtí pastoři z kazatelen s elektrizujícím vzrušením. Byl častým hostem Franklina Roosevelta v Oválné pracovně a zpravodajství o jejich schůzkách se ocitala na prvních stránkách novin.

Onoho letního dne v Oxfordu se Wells snažil stručně vyjádřit jednotící politickou ideu svého celoživotního díla. Ta idea nabývala v průběhu let různých podob. Wells prosazoval „světový mozek“, který by sjednotil lidstvo pod patronátem kolektivní inteligence kontrolované mimořádnými muži – jednou to měli být vědci, jindy kněží či bojovníci, dokonce letci nebo „samurajové“. Ale vždy by řídili a vládli shora: definitivně by rozhodovali o všem – od války a míru po eugeniku a ekonomiku. „Vůle a myšlenky velících, v prvé řadě zájmu veřejnosti

dbajících lidí“, kteří by působili prostřednictvím „militantní organizace“, byly nutně zapotřebí k tomu, aby vznikl „modernizovaný stát“, jenž by „vysvobodil lidské společenství ze spleti minulosti“. Wellsova politická vize se vyznačovala právě touto ideou, touto naléhavou touhou. „Nikdy jsem nedokázal této neúprosné logice úplně uniknout,“ prohlásil. Ale až do onoho dne v Oxfordu pro ni neměl jméno. S jakým přišel?

„Levicový fašismus“.

Tento Wellsův termín byl provokativní, ne však tak ožehavý, jak byste se mohli domnívat, protože odtržení od fašismu se lidé levice začali stále silněji dožadovat až začátkem třicátých let (W. E. B. Du Bois vytrval déle než většina ostatních: velebil nacismus ještě v roce 1937). Na šestém sjezdu III. internacionály Kreml prohlásil, že fašismus byl posledním vzdechem kapitalismu, který již dlouho prorokovala marxistická teologie. Mnoho užitečných idiotů tomu věřilo, ale Stalinovi šlo spíše o strategii než o ideologii. Ukazovalo se, že nacionální socialismus je lákavou alternativou jeho neúspěšného mezinárodního socialismu. Vypadalo to, že proletáři všech zemí se spojit nechtějí – ale proletáři v Německu, v Itálii a jiných zemích ano. A tak Stalin přišel se svou teorií „sociálního fašismu“, podle níž bylo každé socialistické hnutí či organizace, jež se odchýlilo od mezinárodního socialismu, „objektivně fašistické“. (Trockij byl uvržen do klatby jako vůdce „fašistického puče“.) Dokud si však tento švindl neprorazil cestu do západního myšlení, byl fašismus „pokrokový“. Skutečnost je taková, že na vrcholu Éry pokroku zmítalo západním světem to, čemu já říkám „fašistický hybný moment“.

Jestliže charakteristickým znakem klasického fašismu je směs války a politiky, pak pokrokáři byli stejnými fašisty jako kterýkoli oddaný stoupenec Mussoliniho. Válku v Evropě použili jako záminku pro spuštění rozmáchlého sociálního „experimentu“, za který platíme ještě dnes. Nejvýznačnější americký filosof dvacátého století John Dewey byl stoupenecem války kvůli „sociálnímu přínosu“, jímž mohla být pro Ameriku. Časopis The New Republic se vyjádřil, že válka „by s sebou měla přinést politické a hospodářské uspořádání, jež bude schopnější splnit své domácí závazky“. Další progresivista to vyjádřil ještě stručněji: „Laissez-faire je mrtvé. Ať žije řízená společnost.“

Za Woodrowa Wilsona, prvního amerického presidenta, který se chopil nového kultu pragmatismu a moci, jenž zachvátil „osvícené“ myslitele na obou stranách Atlantiku (a prvního amerického presidenta, který otevřeně pohrdal americkou ústavou), progresivisté spustili tak přísná opatření proti svobodě, že údajný fašismus McCartyho éry a Bushova léta proti nim vypadají jako seminář na Smithově koleji. Wilson založil Ligu na ochranu Ameriky, což byla skupina domácích fašistů italského ražení, pověřená likvidací nonkonformistů, bitím „flákačů“ a zastrašováním obyčejných Američanů. Wilsonův Výbor pro veřejné informace byl prvním novodobým ministerstvem propagandy. Podle zesnulého sociologa a intelektuálního historika Roberta Nisbeta „zažil Západ první opravdovou zkušenost s totalitarismem – politickým absolutismem rozšířeným do všech možných oblastí společnosti a kultury včetně školství, náboženství, průmyslu, umění, místních komunit a rodin, kdy v zákulisí stále číhal jistý druh teroru – za Wilsonovy Ameriky ve válečném stavu“.

Progresivisty vzpružila moc, kterou měli za války, hřebínek jim však spadl, když se Amerika

po uzavření příměří svého válečného socialismu vzdala. „Za války jsme plánovali my!“ vykřikovali a úpěnlivě prosili, aby směli plánovat i v době míru. Zatímco před časem viděli, jak se Amerika připojuje – slovy Jane Addamsové – k „celosvětovému hnutí“, teď se obracela k Pokroku zády a pomalu se vracela ke klasickému liberalismu svých zakladatelů. A tak začali progresivisté hledat inspiraci v zahraničí.

Jejich představivost roznítily dva velké „experimenty“: sovětské Rusko a fašistická Itálie. Odhalovatel zlořádů Lincoln Steffens se vrátil z Ruska se slovy: „Ocitl jsem se v budoucnosti – a funguje!“ O pouhý rok dříve Steffens prohlásil, že Bůh „stvořil Mussoliniho z žebra Itálie“. Odhalovatelka zlořádů Ida Tarbellová, která „odhalila“ Standard Oil, byla podobného názoru. Ona i další progresivisté mluvili o „rusko-italské“ metodě a rozpoznávali příbuzného ducha, jenž oživoval jak fašismus, tak bolševismus. Levicový historik ekonomie Charles Beard napsal v časopisu The New Republic, že Mussoliniho Itálie je „nade vši pochybnost úžasným experimentem“. Šéfredaktor The New Republic Herbert Croly často obhajoval Mussoliniho tvrdé zákroky jako nutnost. Napsal, že italský fašismus „nahradil nehybnost pohybem, život bez cíle cílevědomým jednáním a kolektivní bezvýznamnost a sklíčenost vizí velké budoucnosti“.

Nový úděl se nepokoušel kopírovat fašistickou Itálii, nacistické Německo či sovětské Rusko, jak ho obviňovali mnozí na staré antikomunistické levici i staré pravici. Držel se spíše americké domácí fašistické tradice ve víře, že naváže tam, kde skončil Wilson. Ti, kteří Nový úděl prosazovali, se však dívali na evropský fašismus a bolševismus jako na důkaz, že jdou správným směrem. F. D. Roosevelt postavil do čela svého Úřadu národní obnovy (National Recovery Administration), základního kamene Nového údělu, Hughona Johnsona, zástupce armády ve Wilsonově Radě válečného průmyslu. Na překážku nebylo, že Johnson otevřeně obdivoval Mussoliniho, že v jeho kanceláři visel diktátorův portrét a on sám rozdával mezi členy vlády výtisky italského fašistického textu Korporativní stát. Roosevelt sám v soukromí přiznal, že „to, co děláme v této zemi, je něco z toho, co se odehrávalo v Rusku a dokonce něco z toho, co se dělo za Hitlera v Německu. My to však děláme spořádaněji“.

Ach ano, to je ta skvělá obrana proti obviněním z fašismu: My jsme spořádanější!

Dnešní liberálové stále vzývají Nový úděl, hledají však inspiraci i v jiné éře: v šedesátých letech. Také tady jsou paralely s klasickým fašismem tak zjevné, že je nelze přehlédnout. Co patří k charakteristickým znakům fašismu? Mezi jiným kult akce, glorifikace násilí, velebení mládí, vědomá potřeba stvořit „nového člověka“, nenávisť ke konvenční morálce a tradiční autoritě, klanění se „ulici“ a „moci lidu“, ospravedlňování zločinu jako politické vzpoury a očerňování vlády zákona jako formy útlaku. To vše jsou zřetelné rysy „hnutí mládeže“ šedesátých let.

„Jejich cílem bylo vybudovat mládežnickou kulturu pro boj s buržoazní trojicí škola-domov-církev,“ píše historik John Toland o německém mládežnickém hnutí, jež se stalo zásobárnou nacistické strany. Podle různých studií byli v podpoře nacionálního socialismu před každou jinou skupinou o krok napřed studenti, protože chtěli patřit k die Bewegung, k „Hnutí“. Nacisté možná usilovali o utopickou, tisíciletou Říši, jejich první instinkty však byly radikální:

zničit to, co existuje. Všechno to zbořit. Vymýtit das System – další výraz společný Nové levici a fašistům. Pal, chlapče, pal všechno.

„Budoucností našeho boje je budoucnost zločinu v ulicích,“ prohlásil Tom Hayden, spoluzakladatel hnutí Studenti za demokratickou společnost. V červnu roku 1969 vyhlásil, že „je nutné rozšířit náš boj i o totální útok na soudy“. Černým panterům říkal „náš Viet-kong“. Existovala pouliční polovojenská skupina, která usilovala o násilné svržení vlády ve jménu rasového separatismu. U nás a fašismus? Co vás nemá, lidičky.

Během krize na universitě v Cornellu, kam si mladí radikálové přinesli zbraně, zaskočil tehdejší profesor Walter Berns studenty předcítáním výňatků z Mussoliniho projevů. Studenti jásali – dokud se nedozvěděli jméno autora. Peter Berger, židovský uprchlík z Rakouska a v jisté době uznávaný mírový aktivista a levicový sociolog, sestavil dlouhý seznam témat společných radikalismu šedesátých let a evropskému fašismu. Irving Louis Horowitz, vážený levicový intelektuál se zaměřením na revoluční myšlení, nahlédl pravou podstatu tohoto fanatismu: „Fašismus se vrací do Spojených států ne jako pravicová ideologie, ale jako ideologie téměř zcela levicová.“

Někteří lidé poznali, že Amerika by se měla bránit proti násilnému radikalismu Weathermanů a Černých panterů. Fašistické probuzení šedesátých let proto mělo i svou umírněnější tvář. Tito umírněnější radikálové byli pokojní, zaměřovali se na postupný vývoj, chtěli dělat kariéru. Nebyli však o nic méně oddaní prosazování „nového společenského řádu“ a když se dostali pod tlak, bránili barbary, že mají „srdce na pravém místě“.

Stojí za to si připomenout, že to byl Benito Mussolini, kdo razil slovo „totalitní“. Dnes dostala tato nálepka zcela právem význam politického zla. Mussolini to však myslel jinak. To slovo používal k vyjádření „všeobsahujícího“ a „holistického“. Jeho totalitní společnost byla společnost, jejíž součástí byli všichni, nikdo nestál stranou, žádné dítě nebylo opuštěno. Stát byl duchovní institucí, jež měla nahradit tradiční náboženství a každému jedinci dát „význam“. Mussolini definoval fašismus mnoha způsoby, ale nejdéle při životě se udržela definice „Vše uvnitř Státu, nic mimo Stát“. Nahradte „Stát“ slovy „Církev a společenství“ a pochopíte, co měl na mysli. Fašismus byl „politikou významu“, kdy osobní hodnota každého občana se odvozovala od jeho vztahu k státu.

Literatura dvacátého století nám předložila dvě proslulé vize antiutopické budoucnosti: Huxleyho Konec civilizace a Orwellův román 1984, považovaný dlouhá léta spíše za věštbu. Dnes už ne. V totalitarismu knihy 1984 se obráží epocha Stalina, Lenina, Hitlera a Mussoliniho, diktátorů na kontinentu s velkou tradicí politického a náboženského absolutismu. Konec civilizace je antiutopie postavená na budoucnosti, kdy je svět amerikanizovaný a společnost se vyznačuje kultem mládí. V Huxleyho Světovém státě je všechno snadné. Všichni jsou šťastní. Pro čtenáře je skutečně velkým dilematem odpovědět na otázku: „Co je na tom špatného?“

Další velký rozdíl mezi oběma antiutopiemi: román 1984 je vizí mužského totalitarismu. Huxleyho totalitarismus naopak není „botou šlapající po lidské tváři“ jako v díle George

Orwella. Je to totalitarismus usmívajících se, šťastných lidí, kteří prošli bioinženýrskými laboratořemi, žvýkají hormonální žvýkačky a bezstarostně udělají, co se jim řekne. Demokracie je zapomenutá přechodná móda, protože všechno je mnohem snadnější, když všechna rozhodnutí za vás dělá stát. Stručně řečeno, Huxleyho totalitarismus je totalitarismus ženský. U Orwella jde o antiutopii otcovskou, kde tyranizující stát si udržuje autoritu vymyšlením si vhodných nepřátel a užitečných krizí v klimatu permanentní války. U Huxleyho jde o trápení mateřské, kdy člověk není zasypáván krutostí, ale zahrnován péčí. Ale přes všechny naše řeči o „pečovatelském státě“, politické korektnosti a podobně stále ještě nemáme vhodný slovník pro boj s příjemným totalitarismem, dnešním levicovým fašismem.

Čímž se dostáváme k Hillary Clintonové, vůdčí, v žádném případě však ne jediné představitelce liberálního fašismu dnešních dnů. Hillary, v mládí hluboce ovlivněná společensky angažovaným, „progresivistickým“ metodismem, byla rovněž chráněnkyní Saula Alinského (a Baracka Obamu vycvičila Alinského organizace v Chicagu), člověka, jehož spisy přetékaají fašistickými tématy od kultu akce přes nutnost násilného konfliktu po odlidštění nepřítele jako abstraktního „jiného“. Za pobytu na právnické škole v Yale dobrovolně pomáhala právníkému týmu Černého pantera Bobbyho Sealea, když stál před soudem kvůli obvinění z vraždy. Pomáhala také vydávat Yale Review of Law and Social Action, veskrze radikální časopis, který podporoval Pantery a mlčky schvaloval vraždy policistů. Přes Alinského naléhání odmítla pracovat s ním na plný úvazek a vybrala si něco jiného: chtěla se věnovat se právníké kariéře a měnit systém zevnitř.

Clintonová sama odmítá nálepku liberálky a dává přednost označení „moderní progresivistka“; a stejně jako progresivisté – a fašisté – se hlásí k v podstatě náboženské vizi politiky. Její neúspěšná snaha zahájit novou „politikou významu“ byla v podstatě duchovní iniciativou s cílem „nově definovat, kdo jsme jako lidé v tomto postmoderním věku“. V roce 1973 se v Harvard Educational Review vysmála představě, že „rodina je soukromá, nepolitická jednotka, mezi jejíž zájmy patří i zájmy dětí“. Na generální konferenci Spojených metodistů v roce 1996 prohlásila, že Američané „musejí začít přemýšlet a uvěřit, že skutečně neexistuje nic takového jako dítě někoho jiného“.

Kniha paní Clintonové *It Takes a Village* je rozmáchlým levicově-fašistickým manifestem. Hillary tvrdí, že děti se rodí do stavu „krize“, jenž naléhavě vyžaduje zásah státu. Tuto strategii razil Fond na ochranu dětí (jehož předsedkyní byla Clintonová), aby zajistil stálé zvyšování sociálních dávek. Ta strategie má však dlouhý rodokmen. Myšlenka „zmocnit se“ dětí pro sociálně-inženýrské účely fascinuje politiky, intelektuály a kněze již od dob Platónovy Ústavy. To je důvod, proč Robespierre hájil názor, že děti má vychovávat stát, a proč Hitler – který věděl, jak důležité je získat si srdce a mysl mládeže – jednou řekl: „Když protivník prohlásí ‚Já na vaši stranu nepřeju‘, řeknu jen klidně ‚Vaše děti už k nám patří... Nebude trvat dlouho a nebudou znát nic jiného než toto nové společenství.““ Woodrow Wilson zastával názor, že prvořadým úkolem učitele je vychovat děti co nejvíce nepodobné jejich rodičům. Ikona feministek Charlotte Perkins Holmanová pranýřovala „nekontrolovanou domácí tyranii“ a zdůrazňovala, jak důležité je uznat „děti ... za občany s právy, jež má garantovat pouze stát“.

Na sídlišti Hillary Clintonové skupiny dělníků, psychologů, učitelů a byrokratů prosazují myšlenku, že neexistuje nic takového jako dítě někoho jiného. Vláda a podniky se musejí domluvit v té nejzákladnější rovině na obraně „holistické“ myšlenky, že vše je uvnitř sídliště a nic mimo ně. V Hillaryině sídlišti se kult mládí rozvíjí téměř od batolat: „Nikdy jsem nepotkala hloupé dítě,“ tvrdí, a „některým z nejlepších teologů, které jsem kdy potkala, bylo pět let“.

Nenechte se oslepit sladkou sentimentalitou, abyste nepřeslechli, co se tu ve skutečnosti říká. Zvyšováním intelektuálního statusu dětí Hillary snižuje intelektuální status dospělých. Její vize je taková, že děti se nestanou občany, ale s občany se bude zacházet jako s dětmi. Podobný názor měl Hillaryin liberální předchůdce Walter Lippmann, který pozoroval, že občané jsou většinou „po mentální stránce dětmi nebo barbary“ a je třeba je přimět, aby se své individuality vzdali ve prospěch nového „řádu“.

Paní Clintonová pracuje neúnavně na redefinici toho, co to znamená být paní Clintonovou. Nedokáže však skrýt své skutečné názory. V loň, týden před stranickou nominační schůzí, připomněla své tvrzení z knihy *It Takes a Village*, že každé dítě potřebuje „šampióna“, a pokračovala: „Myslím, že Američané potřebují presidenta, který bude jejich šampiónem, a já se snažím jím být.“ Čirou náhodou si nevšimla, že voliči, k nimž se obrací, ve skutečnosti nejsou děti. Na jejím sídlišti možná čeká člověka místo liktorských svazků prutů objetí v náruči, ale objetí, z něhož se nemůžete vysmeknout, je jen mírnější formou tyranie.

Roku 1968 v televizní debatě během Národní konvence demokratů v Chicagu, když se američtí fašisté shromáždili v ulicích před studiem, nazval Gore Vidal Williama F. Buckleyho ml. „kryptonacistou“. Pohan, hlasatel plánovaného hospodářství a teoretik konspirace Vidal měl všechny důvody držet takové obvinění od vlastní osoby tak daleko, jak jen to bylo možné. Protržní, antitotalitářský, bezúhonný gentleman a vlastenec Buckley už to nevydržel a vypálil: „Poslouchej, ty buzerante, přestaň mi říkat kryptonacista, nebo ti ubalím takovou, že skončíš v sádře!“

Byl to jeden z mála okamžiků v Buckleyho dlouhém veřejném životě, kdy přestal být zdvořilý – a také toho okamžitě litoval. Je však těžké nepocítit k němu sympatie, protože v jistém okamžiku nezbyvá nic jiného než shodit rukavice, udělat v písku čáru, stanovit meze, konečně zvolat: „Co je moc, to je moc!“ Postavit se „pokroku“ do cesty a zařvat: „Dost!“ Ta chvíle je tady.

J. Goldberg, přispívající redaktor časopisu National Review, je autorem knihy „Liberal Fascism: The Secret History of the American Left from Mussolini to the Politics of Meaning“ [Levicový fašismus: tajné dějiny americké levice od Mussoliniho k politice významu], z níž je upraven tento článek.

Z anglického originálu „A Half Century’s Slander. It isn’t conservatives who must answer for fascism“ publikovaného v časopisu National Review, Vol. LX, No. 1, January 28, 2008, s. 35-39, přeložil Eduard Geissler.

Pod názvem PŮL STOLETÍ OČERŇOVÁNÍ – Nejsou to konzervativci, kdo se musí zodpovídat z

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Johan Goldberg – Nejsou to konzervativci, kdo se musí zodpovídat z
fašismu | 9

fašismu vyšlo v bulletinu OI. Se souhlasem redakce převzato.